

ОКСАНА ВАРТ

ШЛЯХ ГЕРОЯ

ОКСАНА ВАРТ

ШЛЯХ ГЕРОЯ

ЗБІРКА СЛІВ

2023

УДК 822.111

Оксана Варт

Шлях героя: збірка слів. Черкаси, 2023. - 148 с.

Коли героя вбивають, починається шлях...

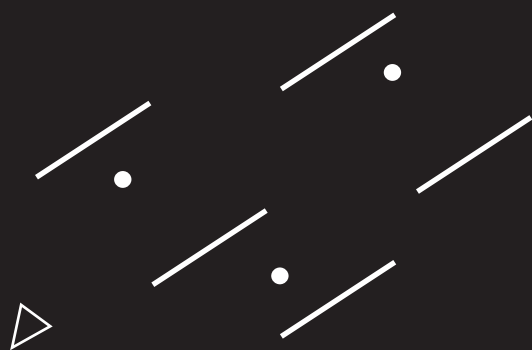
Шлях героя - сукупність стежок, доріг і лабіринтів, які герой має пройти, щоб знову бути. Тут про гру, в яку життя зіграло з героєм. Тут про гру, яку вдалося переграти. Абсурд грається з символізмами, а іронія створює нові сюрреалізми в житті. Але герой виявився сильнішим, ніж міг собі уявити.

ISBN 877-777-8888-22-8

Оксана Варт © текст, 2023

Оксана Варт © ілюстрації,
2023

ЧАСТИНА
ПЕРША

БИТВА

МІСЦЯ ЗАГИБЕЛІ

JANUARY 2022

Сюрреалістичні рефлексії

Дивні коридори

Закриті кімнати

Дорога на даху

Машини вниз

І злітають

Хмари вулицями гуляють

Люди на підвіконнях навічно засинають

Птахи щодня готуються розбитися

Я боявся, але навчився сміливо битися

Як лід об лід

Коли сонце зійде

Коли час той настане

Все розстане

Дивись уважно

Хоч вже пізно, але тепер не страшно

Прямо в очі дивись уважно

Ще глибше, ніж раніше

Серце теж бери, можна сильніше

Але щомиті пам'ятай

Ми – кришталь, ми – кришталь, ми – кришталь

Вбивці

Якщо сильно жити
Завжди щось робити, кудись бігти
Когось зустрічати
З кимось зустрічатись
Сидіти, говорити, спати
Курити, грати, писати
Слухати, чути, казати
Помічати, записати

Це значить літати
Так високо, що болі нас не спіймати

І навіть якщо вона є
Біль внизу, а ми літаємо тут
Біль це сніг, що лежить на землі
Ми цей сніг пускаємо

Відпускаємо, відпускаємо
Подалі від себе
Продовжуємо політ
Зустрінемося на хмарах
Щоб сказати, що це вже не сніг

Це тепер гострий лід
Ми вбили всіх

Набір снів

Як летіти з гори

Як летіти нагору

Як бігти весь рік

Як без зупинок

Як сильне серце

Дощі, удари суму

Винесе знову і далі

Постраждає вітер

Все відпустить

Але ще раз туди несе

І на швидкості, розбиваючись

Знову знайдеш і любиш сильно

Викинь золото, що без бажання дарувати, дарували

Нас все ж таки ввіймали

Не дивись в очі, якщо за правилами

Дивись, якщо шукаєш щось

Що знаєш, хоч не знаєш

Або якщо «яка душа?»

Яка там душа?

Список слів

І ось ми виходимо із усіх хаосів

Виходимо з гри

Нам розбили екрани

Ми не погані

Ми раніше просто не знали

Виходимо із усіх хаосів

Все змогли

І біля океану

Опинилися двоє

Тепер я вірю

Тепер це ми

Прохання(наказ)

Не кидайся так життям

Не вчиняй так із собою

Сюрреалістичні ситуації

Кіт який

Кіт, який вперше потрапив під град

Град зі скла

Коли розбився екран

Все дізнався

Треба було радіти

Загубився

Не треба було там сидіти

В уявному будинку

Від зла і скла дах не захистить

Коту тепер болить

Став живим

Раптом тут

Знов уламки живуть

Кота розбило

Натомість вдалося зібрати картини

Жертва сну

Жертва заради обіцяного миру

Пробачаю, було того варте

Кладовище наївних тварин

Я винен, я спричинив

Скло

І ось ще вікно

І ще вікно, і ще скло

І ще одне скло

Скло, але все зможеш

Скло, ти все зможеш

Скло, ти - сильне, зможеш

Скло, але все зможеш

Щоб це дивитися

Адже це прекрасне

Завжди

Не дивлячись ні на що

І дивись на все, бо красиво

Прохання(не наказ)

Не сумуй

Дуже тебе прошу

Переживаю через твій сум

Але вже змирився

Мені не важко переживати за твій сум

Мені важко,

бо заборонено створювати радість для тебе

І це створює мій сум

Твоя любов і твоя ненависть

зробила кожен мій день цього року

Мовчить - кричить

Мовчи на мене, мовчи

Цей біль на мене кричить

Ці дні на мене падають

Сміються і живуть

Та скоро виживуть

Себе в уривках знайдуть, оживуть

Мені сказали і не сказали

Розказали, як правду

І те, що мені з тобою бути

І те, що мені з тобою не бути

Справжня правда тримається ледве

Десь тримається міцно над прірвою

Над прірвою, як зорі, мовчки кричить

Справжня правда на мене поки що мовчить

Що таке зима?

1

Зима – це боляче ходити по холоду

Я тепер сніг цієї зими

Я – лід цього світу

Я – невидимий

Я – вітер

2

Я плакав перед боєм

Бо знав, що знову зможу

Я плакав після бою

Бо знову зміг

Я – лід, я – лід, я - лід

3

Відкрий вікно і дивися

Світ для тебе стоїть

А ти просто лід

Не просто лід

Це можна буде якось списати на погане самопочуття?

Або може занадто небезпечний азарт?

Так, звичайно, ми спробуємо

Але тільки як виключення

Адже, якщо взяти до уваги всі ваші заслуги

То вже можна виключити зі списку ув'язнених

І поставитися з розумінням

Можливо ніхто не осудить:

Сплелись тоді красиво долі

Не запитав, але кожне питання сказав

Точно тут був і не був

І одночасно

Жертва, злочинець, герой, суддя

І ще одна жертва теж моя

Це все я

Зізнався, прийняв, відсидів

Книги написав

Провини усвідомив

Думав відпустять

Був суд, але
Якщо правду знову забудуть
Я навчусь плакати при людях

Подумав
Відпустили
На ще одне завдання
Вивели з будівлі
Привітали з життям
Це все не було покаранням
Ми відсудили життя
Яке колись у мене забрали невідомі угруповання
Що на дитячу свідомість напали
Пробач, що не захистив
Мене раніше не було

Перші хвилини після сну.
Щоб стояти на березі з кимось
Треба вистояти самому

Сюрреалістичні рефлексії знову

Шарф - дім

Заховайся глибше в шарф

Залізай, задушись

Але тримайся

Мороз нагадує, що ти тут

І нескінченна кількість хвилин

Іноді б'жиш

Яке коротке життя

Іноді не знаєш, де їх подіти

І де подіти себе

Свариш кількість снігу

І взагалі, навіщо ця зима

Розумієш кількість книг

Все цікаво

Дуже хочеш, але печаль

Те, що кричить

Але у кожного печаль на плечах

Вона не причинить зла

Не бійся вже так

Розберись з нею тихо за містом

Давай, застрели
І знову
Доброго ранку
Знову інший
Знову бій
Нові схеми
Ввечері проваляться

Жив так весь час
Або не пам`ятаю
І вже не згадаю

Недавно навчився знаходити
Справжнє, постійне
Так легше

Але залишається те, що кричить
Але воно привело до справжнього і постійного:
Ти тепер живий
Тож постій з нами

Крики прощання.

Відстань, яку не пройти без чесного зізнання
і без повного усвідомлення причини бажання

Зрозуміти істинні скандали

Крики і сенси прощання

Прочитати в чому було завдання

Почати шлях

Завершити самокопання

Йти далі без зайвої думки

Замість небезпечних поневірянь

Просто йди спати

Сюрреалістичні ситуації.

Зникати сильно хочеться

Від зими якнайдалі сховатися

В думках більше нічого не склалося

Сніг падає

Хоч просив припинитись

День падає

Хоч просив закінчитись

Вони падали і падали

І падало це все на мене

А я сотні разів провів нас поглядом

Щоб одужати, мені ще не вистачало поглядів

Спалювали мене погляди темряви з кімнати

Сказали:

Помри від болю або йди вже спати

Та чи бачив, що говорив?

Серця не відкривав
Доц сьогодні так важко
Падав, тобто зітхав

Якщо тобі скажуть
Що вже поїхав
Не вір, то ж не про мене
Хіба я міг так
Хіба ж без тебе я міг

Поїхав далеко
Але ж то певно не я
Можливо лиш схожий
Але ж ну точно не я
Хіба ж я без тебе міг
Зміг.

Із вітром літав до неба
Перечитав всі книжки
Про рік, що був без тебе
Змусили писати

Боляче і цікаво
Що ж то вона таке зробила у мене зі мною?
У серці що таке мені поселила?
Щось таке дуже живе,
дуже справжнє, воно ворухиться
Тепер я так дихаю
Боляче і цікаво
Дуже сильно усе
Тепер щось є

Якщо той, що їхав, був все ж таки мною
Значить щось не пробачив
Значить занадто живий
Став занадто живим
Значить не все там сказали
Значить знову зізнались не про все

Сюрреалістичні життя.

Коли переходиш знову на червоний

Але тепер машини розлітаються

Все дивується і здригається

Тепер не я боюсь, а мене

Ні злості, ні болю

Ні жорстокості, ні співчуття

Ні краплини почуття, але усвідомлення:

Тепер кожного дня все чекає мого життя

Де моє небо?

Спокійно підходиш

Запитуєш про книгу

А я хотів її прочитати сам

Я злюся, кричу на тебе

З таким боєм і ненавистю

Ти підходиш ближче

А я знову кажу, що не треба

Потім з жахом розумію

Навіщо ж я так

Як я можу

Я ж люблю її сильно

Це ж вона

Ось, так поруч і так далеко..

Я знаходжу ту книгу

І спокійно їй віддаю

Захищаю, люблю

Прокидаюся, згадую

Сотні разів кожен день

Хоч боляче

Боляче, боляче, боляче

Навіть без спогадів
Навіть без пісень
Навчилися - я нічого не пам`ятаю
Але кожен день чогось немає
І це ж так треба, так краще
Майже добре

Але сонце засмучує
Сонце питає:
Де моє небо?

Ліричний персонаж дуже страждає.

Запалення одного дня

Вчора стало краще

Сьогодні знову війна

Я благав його припинити

Він не переставав любити

Я благав його не писати про біль

Він розібрав усе на деталі

Гинув сотні разів на день

Запалення одного дня

Вчора стало краще

Сьогодні знову війна

Коли подорожній йде вічно.

Словами не розказати

Не зрозуміти, не почути

Як був загублений у часі

Де була зима

А де був я

Там нічого не було, крім віршів

Який час?

Два місяці минуло за один день

Це я потім дізнався

Два місяці минали, як десять років

Це я щодня кричав

Що сталося, самурай?

Тоді загинув один із моїх ліричних героїв

Тоді розбилось одне із моїх сердець

НЕРОВОХОДИТЬ ПО МІСТУ

FEBRUARY 2022

Тут всюди тепер ці кімнати

Я торкаюсь меблів і стін

У кімнатах

В яких ми ще вчора бігали

Один від одного

Один до одного

Знаючи, що вже у пастці

Спіймані назавжди

Коли подорожній однієї зимової ночі заблукав

Знав би ти

Не спитав

Чому я такий сумний

І чому приходжу завжди один

І сиджу один

Серед темного лісу

Навколо страшних павутин

Не має права

Але має обов'язок –

Розповісти, де і як був герой:

Ситуації темного лісу і страшних павутин

Виходь з кімнати і кома – загинеш

- Де кома?
- Яка кома?
- Жорстока.

Я не хотів виходити на вулицю

Бо не хотів змиритися з числами

Ніби з квартири час вийшов

Тут немає числа і часу

А як тільки вийдеш, то відразу

Згадаєш який сум і яка зараза

Ламає тебе цього разу

І разом з снігом по асфальту розмаже

Якщо дурний і пам`ятаєш щоразу

Не літай, не падай, лишайся вдома

Там лише спочатку красиво

Потім кілька років в жорстокій комі

Я не хотів бачити сніг і це місто

Дивився в асфальт

Боявся зустріти тебе

**Тобі немає з ким говорити х Мені немає
на кого мовчати =**

Я забороняв собі піти в парк

Бо ще занадто рано

Боляче занадто

І коли цей абсурд відпустить

Небо питає

Чого я чекаю

Не снігу

Весняного дощу

Чи краще осіннього

А точніше скандал

Хочу влаштувати знову

Хочу щось сказати

Хочу знову на тебе мовчати

Сльози не видно і нічого не видно через сльози

Сльоза в око потрапила

Нічого не видно, не чути

Йду, не знаю куди

Тут картини образ

Темний ліс неподарованих прикрас

Не бачу небезпек

Що на кожному сантиметрі реальності і свідомості

Йду з призначенням від невідомості

Не покарання, завдання

Не страждання, схема

Іронічно

Реальність рухається

Нездорова фантазія

Неправильна тональність

І хто тут навчить грати?

Кожен сам собі схеми

Я сам собі схема

Сто років сидів, підбирав

Концепція світу

Карти і плани захоплення

Де я?

Тут немає адрес і часу

Тут немає суму, хоч немає племені

Я пишу про щось позачасове

Проти теорій і проти правил

Тисячі листів написано

Не відправив

Немає тут часу, немає адрес

Лабіринт мінотаврів

Цей коридор

Довший від цього дня

Тут лабіринт мінотаврів

Їм вдалося спіймати мене

Я не знаю скільки

Блукаю тут

Зранку уламками

Ввечері знову весь

Цей час окремо

Простір окремо

А я десь не там і не тут

Якщо раптом знову туди прийдеш

Заходь в найглибшу кімнату

Там на столі лист і ніж

Ніжно мене поріж

Ні крові, ні чорнил

Ніяких слідів людини

Ніяких відбитків поета

Читай, якщо побачиш

Зрозумієш, якщо почуєш

Скажи, якщо знайдеш
Можеш відповісти
Або подаруй мені ще один ніж

Замітки на виході з лабіринту

Як тільки вийшов з лабіринту мінотаврів, почав шукати нові книги, знімати фільми з вікна і розбирати метафоричні карти. В місто іноді виходив, але дуже мерз, тому швидко повертався.

**Кожен день травмує печаль, що не проходить,
не пройде і хай не проходить**

Я йду і приходжу

І кожен раз іншим

І кожного ранку світ помічаю

Вже іншим, виявляється

Це все кудись котиться

Або може до вершини

І ким я там буду?

Це все так боляче

Це все так подобається

Щось погане чи щось хороше: стається

Але так, ніби з мене сміється

Тому злить

Не радує, не зачіпає

Болить

День закінчується

День починається

Новий світ йде і йде

І скоро прийде

Тихо, спокійно, не страждай

Вже починається

Лабіринт, який

Може нападати серед дня

На кожному кроці

На кожному повороті

При кожному слові

При кожній ноті

Дивний коридор, що літає в повітрі

Може напасти

Можна впасти

Скрутитися в клубок болю

Викликали допомогу

Не відповідали

В цей час тільки вірші

Відповідали і знову відповідали

Мене примушували писати

Часом відпускало

І знову ранок

Йти, вставати, убивати

Спочатку йди

Потім встанеш

Лабіринт, в якому тебе не знайти
Тут монстри і небезпеки, що тепер менші, ніж я
А мій найгостріший ніж - ти
Тут можна по уламках себе зібрати
Але чому так вийшло, що я по уламках?

Залишились сили на те щоб встати і вбивати
Біль, себе, проблеми
І подивися, що з цього зліпиться
Але чому так вийшло, що я – уламками?

Тому що в усьому знаходив ножі.

Чому я повинен бути тут щодня
Не повинен
Тому я не тут
І ти давно це помічаш

Чому я повинен дивитися це
Не повинен
Тому не дивлюсь
І не чую

Я тут
Тут мій ліс, туман і
Завіса

Іронічно знову

(за потребою потрібно слова замінити:

- 1. Чудово – сатирично з себе щось розказати.*
- 2. Обіцяв не вживати, не вживати поганих слів, але погані слова вживають мене.*
- 3. Через погані ситуації не треба переживати, але вони переживають мене.)*

Твій чудовий стиль спілкування

Їм незрозумілий і навіть тобі самому незрозуміло

Це все неприємно

А тобі плювати і плювати

Твій чудовий стиль мовчання

Тому що нема чого сказати

Там, де нема чого шукати

Там, де нічого немає

Навіщо так довго стояти?

Навіщо?

Ти не прив`язаний

Ніби хтось знає

Куди тут можна піти

Я тут стою, бо не знаю куди піти

Все місто – пусте спалене поле

А навколо лиш розкидані недопалки

Це я все скурив, все випалив, все спалив

Це я винен

Сходив на зиму в пекло

Замерз

Тепер – лід

Все подумав, розібрав

Кожному чорту

«Якого чорта» - сказав

Спробував все

Нічого не сподобалось і не допомогло

Мені подобається і бісить

Зранку це... лише

Краще всіх

Але не скаже

Краще всіх

Але не хоче

Просто не хоче жити

Просто жити не може

Мої квіти мене засмутили

Передай далі!, капітан!

Скажи, чому тут так весело?

А я ніби вже бачив усе

Все це вже чув

Все вже пройшов

Колись вийшов з гри

Тепер помилково зайшов

І все, що викликає інтерес:

Навіщо прийшов

Чому тебе знайшов

І що тепер з цим робити

Забути, забити, убити

Адже все одно нічого не хочу

Життя – просто весело і не більше, ніж:

Завжди можна ще більше!

Мені потрібен лише твій гострий ніж

Свого імені я теж тоді не знав

В напівживому стані

Намагався сказати якісь зізнання

Потім в напівживому стані

Кожен день зміг витримати покарання

Жорстоке, але справедливо

І давай, тепер не пам`ятай мого імені!

Ніч і невідправлені листи

Безпека серця давно пішла і попрощалася
І як далеко зайшла?

Сидіти в тиші
Гасити себе в собі
Гасити тебе в собі
Кричати на вогні

Самотні міста без нас
Печальний кожен час
Ми - такі одні
Тільки для нас так світить світло
Тільки для нас в такі картини хмари складаються
Тільки для нас зірки так збираються
Плювати, тепер же все у вогні
А болить тільки мені

Такий прекрасний милий хаос
Не змогли вирішити
Такі цікаві складні лабіринти
Не змогли пройти

Люблю все про них
Навіть найсумніші таємниці

Люблю знати як ти і де ти
Люблю навіть за те, що нас зараз немає

Хтось когось не шукає
Ніхто нікого не шукає, обіцяю

(Порушено)

(Пробач, я відчув)

Трагічно <> Іронічно

Не забувай вранці повітря вдихнути
Перевірити чи є світ за вікном
Якщо раніше все було ніби за склом
Може не те місто чи не той свідомості район

Не губись у вимірах
Не лякайся свідомості
Не замовчуй зізнання
Не йди в невідомості

Завжди усе скажи собі

І ще комусь

Якщо занадто близько

Якщо ранок

І знову хочеш до неї

І готувати все життя сніданок

І: можна з тобою зустрічатися кожен світанок

[Пробач, вже ніколи не збираюся прокидатися так рано]

(І пробач ще раз і знову, я й тоді пізно прокинувся

Це я все скурив, все випалив, все спалив

Це я винен)

Каламбури темних днів

[Сни завжди брешуть і завжди кажуть правду

Слова завжди кажуть все і нічого не кажуть]

Дивись, людина одна йде

Ніхто вже її з темної води не витягне

Занадто далеко відійшла

Вздовж берега

І раптом в пустелі

В інший світ

Без запрошення

Транспорт не йде

Дощ йде

Вітер віднесе

Місто не помітило злочину

Викрали перехожого

Але температура впаде

Сенс впаде

Все не стане на свої місця

На глибині темних вод

Людину людина знайде

Ситуація: писати чи не писати

1.

Ситуація:

Той, що мріє з непереможними надіями.

Скільки б егоїзму,

песимізму і цинізму в мені зараз не було

Все одно приємно, коли комусь приємно, що все
ще живий

Ось мені, наприклад, дуже приємно

Когнітивний дисонанс

Бо просто мрійник з непереможною кількістю
надій

2.

Ситуація: Варто вибачитися за високу температуру.

Не варто писати щось, взявши за основу відчай

Можна когось задіти, зачепити, випадково злякати,

І сюжет, бережи його, Боже

Не дай Боже піде не туди

Але тут того «не туди»

Хоч піди і втопись в ньому

Темна вода

Не на дні

Не в квартирі

Непереможний, не один
Серед океану
Але навколо знову достатньо павутин
З температурою під сорок
З розбитим серцем під двадцять
Вчуся дихати і не ламатися

НЕ КРИЧИ НА МЕНЕ,
НЕ МОВЧИ НА МЕНЕ,
НЕ СМІЙ

Spring 2022

Дві війни

Сніг бомбив місто

І я знав, що це вже останній

А я точно вже не перший

Скільки ще мене буде вбито?

На цій війні

Між вірою і відчаєм

Пропоную порізати

Моє серце розбито

Можеш зібрати уламки

І випадково порізати ними

Своє серце рано вранці на світанку

І якщо дощ з вітром занадто кричить

Значить нам вічність заявляє

Ще не настала для смерті мить

Ще ти мертва

А я тут ходжу колами і в мене все болить

10Хґерґат: Іронія

На привида дуже схоже
Кричи, мовчи, говори
Нічого тут тепер не допоможе
Я бачу тебе, я чую

Все так як сказав
Не бачу тебе і не чую
Та знаю більше, ніж знаю

Спочатку будуть тисячі кілометрів печалі
Ні слова, ні звука, ні сонця
Жоден не відповідає
Але кожен ніби давно знає
І ось, я знову щось тебе запитаю

100Хцинічно

Зірки тут все ще горять

Ракети тут ще не упали

Смерті більше немає

А здатися завжди встигнеш

Хто знайде, хто втратить

Всього лиш життя

Не має значення, не має сенсу

Не має суму, не має радості

Не залишилось навіть сліз

Не залишилось навіть мене

Ти знаєш що відбулося.?

Під заборону потрапили більшість пісень
Довелося назавжди видалити кілька десятків слів
Було перекрито шлях до кількох міст
і оминати пів міста наказали

Цензура засудила майже всі мої вірші
А всі інші тексти я писав тасмно
Приховуючи від самого себе

Також заборонили половину неба
Під забороною кілька пташок
Під забороною дивитися на тебе

Якщо зізнатись коротко: мені заборонили
впізнавати у собі самого себе

Найкращі дні, коли, де сонце, там і небо
А мені заборонено дивитися на тебе

Постріл в свідомість

Час ломиться в двері

Не відпустить печаль

Нестерпна тяжкість у кожного на плечах

А мені треба мовчати

Щоб сказати

Сигарета занадто швидко горить

Тут простір кишить

Постріл, вибух і біль

Я не хочу вбивати людей

Я хочу любити тебе

СКЛО, БЛИСКАВКА, КАМІННЯ І НОЖІ

SUMMER 2022

Пояснити?:]

Цей малюнок було зроблено в найгіршому стані. Насправді це не правда, бо я ж прикидаюся сильним, мене попросили. Це людина з ножом в спині, з розбитим серцем, туманом у свідомості, стрілою в голові і кайданами навколо шиї, з кайданами навколо можливості дихати і жити. Так сталося, бо їй робили боляче, а вона не змогла, але прикидалася, ніби змогла, загинула, але прикидалася, ніби жива. Насправді це просто любов до драматизму і сильної літератури. Мене попросили прикидатися сильним. Можеш навіть забути. Впевнений сам загублюсь через те, як пишу. Одного дня запитаю себе хто я і зовсім не знатиму. Людина чи книга? Реальність чи художнє? Просто запитай мене, не знаючи хто я і де я тепер.

Lost Ghost

Мені треба кілька сигарет і дощу

Якщо мені повідомлять, що ти знову мене зрадила,

я побіжу на тренування

Я вже давно мрію напитися з другом

Але наш графік роботи ніяк не співпадає

Мені спокійніше не знати нічого про тебе

і знати все

Люблю не слухати як ти мовчиш

Люблю не бачити як тебе не існує

Я жодного разу не збрехав

Але мені прилітало від блискавки

Моє серце спалило до тла

Небо кричало і плакало на нас

Сонце сказало, що ще не час

Lost Ghost знову

Я зараз в дивному місці
На межі світів
Лише самому собі тут повір

Питання закидано снігом
Я маю поганий слух і зір
Тож здається щось пропустив
І тепер блукаю

Нічого не знаю чи не пам`ятаю
Дивно себе почуваю
Здається викинуло в інший вимір
Але правил гри не сказали

Не сказали чому опинився в таких ситуаціях
Здається, колись жив необережно
Наробив жахливого безладу і жорстокого хаосу
Тепер тут неможливо
Цікаво і небезпечно жити
Вчора ще діти
Сьогодні:
Спробуй хоч на хвилину посеред війни радіти

Серйозно, спробуй хоч посміхнутися
Ходиш, як хмара
Кидасш образи-блискавки
Точно, саме через тебе все літо дощі

Спалюєш все навкруги
Подивись, міста всі зруйновані
Впевнений, що не через тебе, але ж через тебе

Подивися на небо
І дай хоч трохи світла
Світу це для гармонії треба
А не темрява твоя і егоїстична потреба

Я дивився в асфальт і бачив лабіринти

Що за місце?

Я просто стою

Вітер торкається волосся

Я нікуди не йду

Стою і думаю

А чи воно треба тут?

І хто я?

Навіщо і як?

Мене несе на великій швидкості

Не питає про те і про ще щось

Як важко, як страшно піти не туди

Чому я ще досі турбуюсь?

В асфальт дивись

Там лабіринт життя

Мені страшно дивитися місто

Не хочу бачити її, коли ми - вороги

Я дивився в асфальт і бачив лабіринти

Lost Ghost ще один

Я зараз збираю себе по фрагментах

Мені так важко думати

Я боюсь щось пропустити

Збираю по деталях

Чому все ще не зібраний?

Знову запізнююся?

Я збираю себе по буквах

Я досі не знаю: чому я тут і чому саме так

Я боюсь щось пропустити

Все записано

Ще запиши

Я збираю себе по спогадах

Хтось загубився?

Не йди

Якщо тебе вже немає

То значить сьогодні ще ніч

Якщо мене ще немає

Кидаю все що писав у велику всесвітню піч

Призначення:

Спалити все що вчора,
і готуватись до прийому всього,
що сьогодні - вб`є і оживить

Вже другу сотню днів тут темно
Я збираю себе по фрагментах
І поки ще ніч
Щоразу, на кожну подію ходить хтось замість мене
То жертва, то вбивця, то самогубця, то без слів,
то просто повір

Я тобі не вірю
Тож просто над прірвою
Мене заспокоїли розмови диких гір
17.07.2022 1:58

Жорстокі підступи сонця

Кажеш, що це найкраща книга

І відкладаєш її на потім

Збираєшся попиту каву, щоб прокинутися нарешті

І знову не прокидаєшся

Хочеш вислухати

І не можеш вислухати

Йдеш на зібрання філософів

І не доходиш

До тебе ніяк не доходить

Промінь сонця - зник

Загубилося світло

Нікого немає, чути лиш крик

Перед брамою світів стоїть лиш один

Я можу сказати все що знаю

Але егоїстично вважаю, що ти не почувеш

І ти не чуєш

Час великого болю

Час страшних і красивих змін

Хочу сказати слово «пробач» і слово «повір»

Може жодного слова, жоден там не сказав

Якщо зараз не підеш, не зможеш потім прийти

Мертвий всередині

Спробуй так йти

Спробуй зізнатися

За чим ти ганяєшся?

За снами? Ілюзіями? Голосом? Страхом?

Чому ти так вигидав?

Пробач, я відчув

А небо все падає

А вічність кричить

Той голос давно вже не чув

Якщо піду туди

Якщо зроблю ось це

Точно все буде добре

І я нарешті побачу своє справжнє лице

Але хто сказав, що ми існуємо?

Але хто сказав, що поміж нами страх?

В твоїх очах моє світло, але наразі мій найбільший жах

Лабіринти мінотаврів ще раз

Життя - це страшно

Як з висоти

Я дико боюсь ходити там, де ти

Я знаю, що краще не йти

Я знаю, якщо мене хтось уб`є це будеш ти

Вже відчуваю, як буде боляче

Але жодного разу не обираю втекти

Ми в одному місті

Цей лабіринт безпечно не пройти

Тут двоє мертвих, детективе!

Мені просто боляче тебе бачити

І це не можна змінити

Це місто нас вже не витримує

Це місто нас ненавидить більше,
ніж ми ненавидимо один одного

Ми не квіти і ми точно не як квіти

Ми жорстокі малі діти

Які зуміли цілий світ розбити

Ми, як ті бездушні ракети

Летіли, не знали куди, зруйнували ціле місто

Двоє людей мертві

А пам'ятаєш, якими вони були?

Тиша кричить, місто падає

Я сидів і не знав, що написати

Я сидів і не міг себе пробачити

Знову заблукав і не хочу нічого бачити

Скажи, як мені ще кричати, щоб пробачити?

В асфальті – лабіринти

Сльози – в словах

Мене боявся твій страх

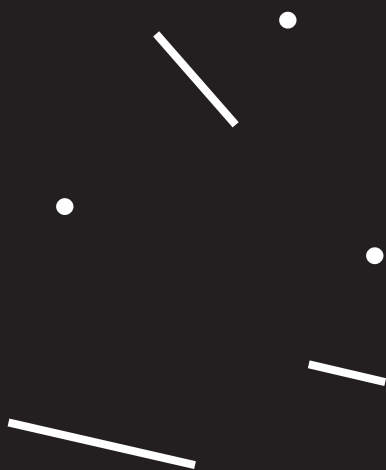
Але

Розбуди мене,

як прийдеш.

СТРАШНІ СЛОВА, КОЛИ ВОНИ ІСТЕРИКИ

AUTUMN 2022

Раптом згадається тобі, що.....

**Це найсмертельніше із всього, що коли-
небудь знав**

Я йду з міста назавжди

Я лишаю місто тобі

Можна не тікати, не боятися

І не повторювати ті страшні слова

Страшні слова, коли вони говорять мені «Йди»

Страшні слова, коли вони твої

Ніхто нікого в цьому місті не зустріне

Можна йти всюди й не лякатися

А спогадів там більше немає

Я їх забрав із собою

І все ще не спалив

Крики поблизу будівництва

Хочеться впасти і померти
Мені дуже жаль, що я не можу веселитися з ними
Всім важко!

А я хіба особливий?

Так, особливий

Але я не можу веселитися з ними

Я сам сказав:

Можна зламатися, а можна бути сильним

Але я не можу веселитися з ними

Я хочу плакати

Хочеться розірвати все на дрібні шматки

Хочеться викинути у міжгалактичний смітник
весь цей світ

Цей світ нічого не вартий без любові

Я не хочу жити ні хвилини без любові

Але я не можу веселитися з ними

Я напевно тварюка, яка не заслуговує на любов

Ні давати, ні отримувати

Тому розриває

Розірвало
Лампочки перегоріли
Уламки розлетілися і вбили всіх навколо
Тому я тут сам

Крики окремих уламків

Я бездушна тварюка

Я думаю тільки про себе

Але я не подумав про себе:

Я маю бути вільним

Я маю бути сильним

Але хіба я маю?:

Ти нічого не маєш

«Я» це все

Збирай тепер уламками по світу

Ти саме так любиш жити?

Збирай вже себе!

За поясненнями приходити за адресою:

Від себе звернення до себе

Фільми ночі

Розірвані поети

Вночі кидали свої вірші в осінь

Вони закидали її своїми сумними віршами

А вона на них дощами

Їх було вбито

Місто без поетів

Місто без світла

Мені довелось сходити і спалити те місто

Воно попросило мене про це уві сні

А я завжди виконую обіцянки

Бо кажуть правду фільми вночі

Можна взяти цю книгу і загубитися на кілька місяців ночі

Адреса: вулиця Кілька місяців ночі,

будинок Іронії і Символізму

Іронія і Символізм - живі дивні істоти,

що приходили до мене і щось повідомляли

Але виявилось всі ті істоти брехали?

Але фатальна тиша

Давай!

Будемо дуже тихими і повільними

Будемо обережними, ніжними

Фатально різними

Але найближчими

Я можу без тебе, але я хочу з тобою

Я переможу тебе одним своїм поглядом

Моя любов переможе кожен твій страх

Але фатальна тиша

З яких цеглин твій Дім?

Якщо перетворити всі мої непорозуміння з людьми
в цеглини

Можна збудувати дім

Але я в ньому один

Про щось і ні про що

Важливо закреслити всю нашу розмову

І закричати правду

Це лише кілька слів

І тоді була б ти, а не сон

Якщо перетворити всю мою любов в наш дім

Це буде про щось і про все

І це все, що мені потрібно

Я тут, щоб збудувати наш Дім

Ніжно(,) не можна[,] задушити

Якщо казати чесно

Тебе є за що задушити

Але я зроблю це дуже ніжно

В твоїх очах вогонь

Мене спалює

Маєш сказати чесно

Але мовчиш

Тебе є за що вбити

Зроблю це ніжно

Буду ніжно тебе любити

Що робити при ядерному ударі

Поки відкрита вкладка

«Що робити при ядерному ударі»

Поки несеться війна

Поки я й далі все втрачаю

Поки роблю фатальні помилки

Поки думаю чи можна тобі подзвонити

Поки вгадую: кинеш трубку чи скажеш те саме

Поки мене лякають змінами

Поки погрожують відрахуванням з університету

Поки осінь йде на мене і нападає дощами

Поки треба купити куртку, а всі гроші вже витрачено

Поки хочеться з дому втекти

Поки хворію за втраченим, шкодую і звинувачую

Я збився з рахунку скільки сигарет скурено

Треба менше курити - треба менше втрачати

Але де моє сонце, де моє тепло?!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Пробачено

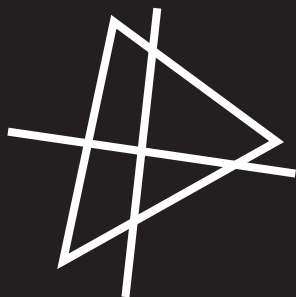
Пообіцяли мені

Не все сказано і не все побачено

Я почув: відчуємо світло, яке раніше не бачили

НАРОДЖЕННЯ І ПІДСТУПНИЙ НАПАД РУЙНІВНОГО

WINTER 2022-2023

Випадоk дивного

Ситуація справи, ситуація часу

Ситуація емоцій, ситуація почуття

Привели до неочікуваного повороту,
долею випадку дивного

Що ти сказала правдивого?

Куди завела тебе гра?

Як вийти на світло життя?

Все було сказано

Все, що ти не почула

Поки йде гра, немає ситуацій почуття

Персонаж подорослішав і пише настанови

Ти вже не можеш прийти додому і жалітися батькам,
що знову тебе образили

А може й не міг

Жалітися стіні вже не вихід

Ти вже не той малий персонаж

Що тільки спить, їсть і ображається

Ти не спиш і не їси

Ти тільки працюєш

А захищаєшся тепер так, що ображаєш

Тепер, як хто й образить тебе

(Знаю можеш дати їй такі повноваження)

Зникай від них, зникай

Забудь ситуації «біль» чи «жаль»

Faded

Я загубився. Я заплутався. Щось відбувається і нічого не відбувається. Я намагаюся кудись йти, але здається, що стою на місці або ходжу колами. Чи правильно я йду? Чи достатньо я йду? Чи йду я? Не треба бігти? Куди я йду? Чому я йду? Я щось знайду? І навіщо я шукаю? Щоб знайти себе чи треба ходити далеко? Що тут треба знайти, окрім самого себе?

Що б ти не знаходив, завжди знаходиш себе - скрізь дзеркала.

Примусово-добровільне ув'язнення закінчилось

Я так довго жив в тій кімнаті з банками страхів. Але тепер в тій кімнаті немає жодної банки і кімнати тієї немає.

Залізо, біль – піднімай і піднімешся

Потягай залізо

Походи із болем

Бачиш, ось так і стають сильніше

Подивись про всяк випадок

Подивись зовні і всередині
Все родині?
А чи зможеш хоч щось собі дати?
Чи можеш щось в руках, в серці тримати?
Бо насправді це ще ті мати
Щось любити і щось цінувати
Мріяти для початку просто себе знати

Ціль плюс агресія

Записати все, тобто зберегтися у грі
Усвідомити всі свої плюси і нулі
Навички додати за цей день
Щоб наступний рівень пройти ще агресивніше

Не знаю, як вчинити

Не знаю як не знаю

Не знаю наскільки не знаю

Не знаю навіть не знаю

Не знаю що не знаю

Не знаю чи потрібне взагалі це «не знаю»

Не знаю чи потрібно взагалі про це думати

Не знаю як вчинити

Вчини ще агресивніше, наприклад?

Але тут того «не знаю»

Хоч піди і втопись в ньому

Ситуація простору і часу + чотири цензури

Я люблю, коли це відбувається
Хоча кожен кричав, що не буває так

Тобі боляче, страждаєш, але радієш
Ти хоч щось відчуваш
Як вже вмієш
Йй загалом, все одно
Бо довели куди

Прожили, пережили
Хто кого, саме як
Як тільки не кидали

Буду говорити англійською і ще про щось
Я не міг обирати в неволі
Я не знав себе і чого хочу
Бо під фільтрами болю
В результаті вирішив піти від обох

Значить вивчи англійську
Не переймайся
Це всього лиш прикол простору й часу
І все буде вчасно
Моєш курити, але не занадто часто

Лютий, напад, руїна

На пошарпаний стіл я кинув майже пусту пачку сигарет. Яка радість повернутися іноді до своєї кімнати і побути в спокої. Я довго ходив цього разу. Знаєте, де я був? Навіть мені краще не знати. Обіцяв собі зовсім інше, але знову відхилення від плану. Я заварив літр чорного чаю і сів за текст. Напевно про те, де я був все ж стане відомо колись.

Не я, злість писала

Хочеться знайти

Але хочеться кожному сказати «не чіпай мене»

Це вона сказала «не чіпай мене»

Які друзі?

Я самотнє дерево

Я бездушний і жорстокий

Я думаю тільки про себе

Я помираю

Я хочу комусь допомогти

Але тепер кожна людина - ти

А я - це біль

Я нічого не відчуваю

Я хочу розірвати розірваного себе

Цей світ нічого не вартий в цьому році

Можна йти?

Я не хочу бачити

Я більше не здатен сказати тобі слова

Отже, я буду мовчати

І через кілька днів це наді мною стоїть і вбиває

Веселі компанії світу цього вже тут

Вільне пересування

Без графіка

Без пунктуальності

Без меж пристойності і поваги

Повернення, самоаналіз

Самокопання, самопоховання себе у собі

Скажи, де твоя компанія?

Повернись до тренування

Або самознищення

Загубився в тунелях самокопання

у своїй власній веселій компанії

Весело всередині аж до безумства

Але в межах пристойності і поваги

Якщо не сприймати кожне непорозуміння, як цеглину, а піти далі в інше місце.

Якщо не сприймати кожну історію, як камінь, а піти далі в інше місто.

З кожним сантиметром цього світу в мене виникає конфлікт, непорозуміння, дещо, що не вийде вирішити на цій Землі. Час відкривати нові землі. Новий світ скоро на шляху самурая.

Я наглядаю за тобою

Вже з підозрою у зраді дивиться на тебе чувак в дзеркалі

Бо обіцяв і не виконуєш

Це помітно вже

Та не знаєш ще

Зраджуєш себе

І пробачаєш

Пробачати себе?

Пробачати

Та не зраду

Він все знає

Що ти робиш

А точніше, що не робиш

Хто ти?

Сказав, написав, пообіцяв

І виконуй

Бо інакше метафізичне самогубство і вокзал

Він все спостерігає

Я тільки передав

Виконуй, я вже за тебе пообіцяв

Тікаючи з нашого Парижу

На мою плечі сидів білий кіт. Рюкзак за спиною і дорожня сумка в руках. Центр міста. Навколо натовпи людей. Всі сьогодні тікають з міста. Це все ж таки сталося. Я готувався до цього і останнім часом навіть хотів цього. Добре, що встиг купити сумку. Якраз помістилися всі мої речі, але впевнений, що дещо зайве я все ж взяв. Небезпека так довго душила всіх нас, що тепер навіть не сумно йти звідси. Це місто вже здавалося чимось типу політиленового пакету. В пакеті якийсь час перебували речі, яким судилося там перебувати, а потім його просто викинули і купили новий чи можливо замінили на крафтовий або пакет з тканини. Так само і з містом, здавалося, зараз нас всіх звідси викладе в інший простір, а місто якийсь Гулівер складе, як політиленовий пакет, і ніби й не було ніякого міста. Сподіваюсь потрапити до міста, що буде на кшталт сумки з тканини, тобто досить затишно і безпечно. Звичайно, можна помітити, що замість болю, я почав обирати інші схеми для життя. Можливо десь це знецінення, а десь якісь казкові інтерпретації дійсності. Я справді уявляв, що місто це пакет, і ось нас всіх звідси викидає в інші простори, а місто стає пустим пакетом, який в складеному вигляді може поміститися в руці. Дійсно, без нас цього міста немає. А нам доведеться добре попрацювати над тим, щоб ми без цього міста були і були ще краще, а там, де ми будемо, сталося ще краще місто, яке буде не політиленовим пакетом, а пакетом з тканини. Хто б ще міг повідомити всім, що ми виявляється жили в поліетиленовому пакеті. З такими думками я зайшов в автобус і сів на спинку сидіння. Всі люди їхали з міста сьогодні, бо завтра вже не можна, тому

в автобусі було втричі більше людей, ніж там фізично могло поміститися і краще навіть не уявляти, як це було. За kota можна не переживати, він швидко вмовився в мене на голові, а потім зрозумівши, що комфортніше буде в кармані моєї сорочки, перемістився туди.

Тебе кличуть. Мене?]

Кличуть звуки відкритого раю

В іншому напрямку йти обираю

Бо знаю - там нічого не відчуваю

Я шукаю тут свого особистого раю

Бачу шлях до власного щасливого краю

Звернення різних персонажів до різних персонажів

З ненормальним рівнем спокою

Скажеш «привіт», людині,

яка більше за всіх зробила боляче

Якщо тепер так спокійно

Людино з двома діагнозами, співай нам

Що боятися воїну, який вже загинув...

І коли розумієш, що все вже втрачено, і виявляєш, що раніше взагалі не знав хто ти, і нарешті починаєш визначатися з собою і своїми істинними напрямками.

Коли розумієш, що все втрачено, коли стоїш на краю, вже нічого не боїшся.

В цей момент ти можеш все. Вже нічого і ніде не тримає. Це самотність чи біль? Та ні, плювати. Це свобода. Це новий світ, в якому можеш збудувати, що забажаєш. Раптом можеш стати будь-ким, бути будь-яким, тобто, нарешті відчути хто ти і бути собою. Відчути, як подих вітру несе тебе пустелею, в якій зовсім нічого. В цей момент можеш стати собою і попрямувати хоч куди чи туди куди завжди хотів.

Ангел поїхав

Проблема не через відстань

Але на відстані

Але не на тій відстані

Ще не час для нас

Тобто на відстані випробувань і складних фраз

Проблема не через відстань

Я можу приїхати

Проблема через відстань

Я нічого не зможу сказати

Ти нічого не зможеш почути

Навіть якщо вітер і дощ зробити тихіше

Ангели плачуть, спостерігають з дахів

Кидають листи

Написано, що нам треба спокійніше і тихіше

Можливо тоді небеса нас почують

Проблема не через відстань

Але через відстань

І значить мене не врятує

ніяке аристократичне становище

Тільки робота, текст, віра і мовчання

Я розкажу тобі потім найглибше бажання

Відстань – мої слова і вчинки все ще
потребують цензури
В твоїх словах вже давно лише світло

Час їхати, самурай

Що ж ти знову тут свій попіл кидаєш
Думаєш про те, що знаєш і не знаєш
Так нічого нового не знатимеш
Тільки діагнозів назбираєш

Птах попіл навколо збирає, помирає
Ти помираєш
Але раптом чайки з далеких країв
Кажуть, що люди просто так не їдуть

Тому може досить себе ранили
Борись за себе
Збирай свої речі і їдь прямо туди
Де є людина, що тебе впізнає

Потоки загадок свідомості

Сядь за текст. Це не наказ, це прохання. Йди, якщо хочеш бути. Біжи, якщо хочеш встигнути. Розчаруй, якщо хочеш видалити. Вбий, якщо хочеш забути. Будь, якщо хочеш почути.

Дивись, я прийшов, але звичайно, треба раніше було думати. Тепер будемо в списку негативних і жорстоких?

Чому я плачу тут?

Буває момент, коли раптом опиняєшся на вершині усвідомлення ситуації свого життя наразі і як ніколи раніше відчуваєш весь жах та печаль кожної складності і болю, що стались, і просто плачеш. Але обіцяєш собі перемогти монстрів цієї кімнати[етапу], вийти з цієї кімнати і піти далі. Обіцяєш, що наступна кімната буде кращою.

Усвідомлювалося. Згадувалося. Кадрами все проносилося. Я сиділа в цій кімнаті і хотіла швидше вийти. Я вийшла, щоб поплакати на вулиці і подумала, що так не має бути. Я не можу так вчиняти з собою, це абсурд. Маю швидше вийти з цієї кімнати і йти далі. Там далі найкращі кімнати, там далі цілий світ, можу обрати будь-який простір. Чому я плачу тут? Вже час йти звідси.

Складні часи + Я

Якщо змусиш це тіло рухатися

Отримаєш багато красивих архівів

Спадщину з кількох десятків книг

І підпис «себе ми точно перемогли»

Капітан якого війська?

Піднімай своє військо

Треба їхати, капітане

Погано вчиняєш!

Знову вийшов покурити

Обіцяли, повертали

І знову боляче казати

Це не тут, а це не тій людині

Чини вже правильно

Чи будеш помилятися до кінця століть?

В чорному списку в себе

І кожного першого, другого, третього

А хтось просто поїхав

Треба їхати

В одну з книг поїхати в інше місто

Повернись іншою людиною

І якщо хтось впізнає

Дізнається, хто ким був і хто є ти

Якщо цей воїн виживе

Сходимо на могилу до:

Прокрастинатора, маніпулятора, «дуже сумно»,
«близько до серця», «немає сил»

Потім будемо святкувати все життя:

Життя народилося

Відійди від мене, світ

Після зустрічі зі світом треба лікуватися

Відійти далеко і надовго

Відділитися, переварити

Якщо так відрізнився

Погано вчився

Читав, але не те

Говорити так і не навчився

Треба лікуватися

Після зустрічі зі мною треба розбиратися

Мені після зустрічі зі мною треба розбиратися

Докази даруй мені на день народження

Чим доведеш, що твій персонаж справжній?

І поки не зіграв у чорний ящик

Покажи всі карти і зізнайся

Що зробив сьогодні там під звук прибою

Вживи і покайся

Йди чи на своє назавжди тут залишайся

Вже час, капітане!

Навіщо бити подібних?

Думаєш, виглядає сильно?

Нікчемно і нервово

Тому всім нам робиш боляче

Краще пиши для нас

Вже давно час

Поїхав вже

Цинізм зашкалює

Розколює серце і доброту там навпіл

Крихти жалю і розуміння в попіл

Від цього болю вже не потрібно шукати опіум

Я дивлюсь на цей біль і плаюю йому в обличчя

Біль, а не я, буде плакати

Але щось все ж не вивожу

Що саме, не видно

Ще не відкриті всі коробки

Ми переїхали в нові світи

Гуляти пішли

Та речі ще не розібрали

Ходимо сильні і щасливі

Не заглядаємо поки що

До наших темних закутків

А я знаю що там

І плаюю й на це

Бо нічого не варте

Того, щоб знову пошкодити моє серце

і справжнє лице

Потоки питань свідомості

І поки печаль не зруйнує нас повністю.

Всі ми – люди, що розбиті, але ми продовжуємо працювати добре, досягати успіху, посміхатися, йти далі, йти туди куди треба. А чому? Можна зупинитися і закричати: «Це не я! Мене давно вбито. Ви знаєте лише робота, а не мене.»

Кожного було вбито ще після першої любові і розчарування, після першого удару чи першого споглядання смерті когось близького. Але ж ми – люди – істоти, що вміють забувати, забивати чи прикидатися. Тому певно все добре.

[А ти знаєш, що в тебе вже десь там є ціле кладовище різних версій тебе?]

Світ – ганьба, і далі по списку. Хочу ідеальний світ. Але, звичайно, справа в мені. Виправимо.

(Будь ласка, задизайни свій світ всередині і зовні так, щоб було чудово.

І буде тобі ідеальний світ.)

Легенда про біль

Біль плаче

Бо вже не болить мені

Тому відійшов, образився і плаче другий місяць

Біль сам

Болю сумно

Біль кинутий

Нікому не потрібний

Сам собі біль болить

Як кожен з нас кожду мить

Що захоче те собі й робить

Біль - болить

Сидить десь сам

За мною більше не біжить

Болить

Що ж йому ще робити

Біль це біль

Як йому стати чимось іншим,

якщо є болем від початку світів

Але хто йому сказав, що він – біль?

Може бути ким захоче

Та не мені вже йому з цим допомагати

Це воїн, якого ми всі тут чекали

Воїн, що вже вбитий

Але завдяки цьому живе кожна хвилину,

як безцінний дар

Може бути щасливим при будь-якому сонці

і будь-якому дощу

Його не можна вбити більше,

неможливо збити зі шляху

Воїн завжди продовжує проживати кожна хвилину,

як дар

Йти далі, яким би не був удар

Йти далі, яким би не був удар

Йти далі, яким би не був удар

Повторювати, вірити і чинити мантри - дар

Ну, а ти? Вже маєш, що сказати?

Світ складний, часом злий

А ти просто будь чесний

Поворот, знову удар

А ти просто будь чесним

Все станеться, як має

За часом і за місцем

А ти просто будь чесним

Чесним будь

Гідно приймай удари і все досконало вчи

Щоб одного дня світ став добрим, а зло впало

Через те який ти

Маєш бути так, що зло буде падати

З одного удару - з одного слова і вчинку твого

Маєш діяти так, що добро піднімається

Будь добрим і світлим світом

Будь теплим світлом світу

Що хочеш завоювати?

Ідея вб'є свого творця

Вже не відчуваю справжнього лиця

Хтось хоче зробити це

Комусь просто сидіти вдома,

чути себе і плювати на все

Навіщо це написав?

Для чого це було вигадано?

Якщо немає ні сенсу, ні вогню

Хочеться жити, а не битися

Навіщо революція?

Не хочеться потопати у відповідальності чи жалю?

Дихати - це вже жити

Навіщо битися?

Кохати - це вже достатньо

Навіщо світ змінювати?

Великі пориви, навіщо ви тут?

Невиліковна історія

Голос тремтить

Мене вбила та мить

Світ горить

Я нічого не можу зробити

Вічність теж обирала там горіти

Фенікси плачуть

Мене щось врятувало

Нові світи

Але й тут знаходжу твої квіти

Страшні слова, коли вони твої

Через тебе кажу, як цинічний придурок

Через тебе звучить, як жорстокий сарказм

Це найгірший наказ - вбити все, бо ненависть

А спалити всі речі, бо зло поміж нас

Спроба записати тебе, сон

Ні в кого немає номера

Ми все-таки в космосі

Якось зв'яжемося

Ми побачимось

Випадково так

Як і потрапили сюди

Наказ 987

Пройди курс «Як стати різкіше»

+емоційніше

+веселіше

+гучніше

+емпатичніше

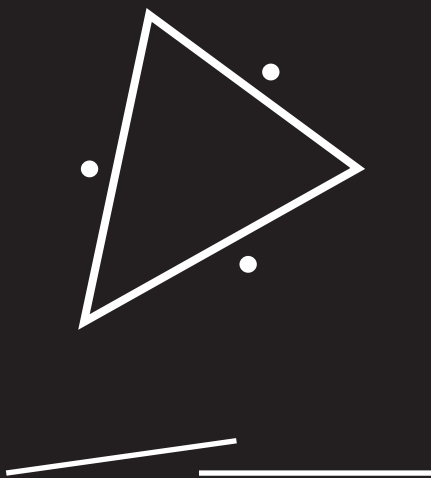
+привітніше

+відкритіше

+стабільніше

СВІТАНОК НАСТАЄ
СЛОВА НА ШЛЯХУ
ДО СВІТАНКУ

SPRING 2023

Що в собі маєш, на ті виділені слова

Вони хворі, бо не люблять віршів

Магли не знають справжніх причин

Жити, щоб знімати на плівку

Восени показувати своїй порожнечі

І щоразу казати «ще не темно, не пізно, не вечір»

Кілька слів закинути у комірку

Тішити, як знаєш щось таке

Що немає ні в кого

В голові маєш найкращий колір-спогад

**Хто тебе обіймає, коли хворієш заразною
хворобою?**

Тут багато тих боляче

Я вирішив стати щасливим каменем

Не відповідати ні холодним дощам,

ні сонцю теплому

Ні жорстокому граду, ні літньому пеклу

Не буде жодного виду моїх почуттів

Незважаючи на загрозу пекла,

незважаючи на надію раю

Намагався, незважаючи,

що все там про заявку на поразку

[Швидко було самозасуджено і відмінено]

Слова, не вірші

Приємно познайомитися,
якщо з першого слова,
з першого погляду нічого неприємного не згадається
Панове, поети, цей рік буде ще сильніше,
ніж до цього

Не скажи мені де ти
Уявімо, що ми в одному світі
Ми ще чи вже діти

Мені не так боляче слухати правду, як до цього
Але не скажи мені де ти
Бо там, де я, не знаю де це
Не знаю хто ти
Давай уявляти, що ми бездушні чат-боти

Але вона тепер така жива

Так хочеться сказати

Не вистачає слів

Слова не збираються

Тікають з дому без спокою

Так треба щось сказати

Або вже тільки кричати

Заважає якийсь камінь

Може якась заноза

Я б її випалив, я видалив

Знищив, у порох

Спалив до тла

Але вона тепер така жива

Я тепер така жива.

Вийшов покурити і не повернувся

Дограсш ти зі своєю іронією

Я хочу догратися

Я хочу з нею дограти

І дивись

Навіть якщо все це стьоб

Це точно не навмисно

Це точно по-доброму

І це точно ти мене навчила

А якщо це подвійний стьоб

То це вже моя лабіринтова творчість

І ніхто не підозрює де правда, а де художнє

І скільки тут персонажів

Чи це все я

Вибач, в моєму кармані[житті]

ще лишилося кілька сигарет

Позбутися кілька поганих звичок

Здобути кілька сил

Прочитати десять книг

І можна йти до тебе

Поки я один

Надсилай щодня вказівки

Як вибратися з цих павутин

Коли настане день

Вистачить кількох хвилин і кількох слів

Щоб знайти

Випадково знайдені записи

А що треба для того, щоб зламати гру? Зроби те, чого від тебе ця гра не очікує. Але будь готовий до будь-яких наслідків своїх подвигів. Будь готовий потрапити в нову гру.

Мені не вистачає тебе, дуже сильно не вистачає, чесно. Насправді є сили тільки на те щоб сісти і плакати під цим крижаним снігопадом, але ж прикидаюся сильним. І наврядчи ти сюди прийдеш, тож маю йти далі.

Я малював карту, але на шляху виявлялося, що немає таких місць. Ніхто не знає де подівся той світ і де ми зараз.

Як мінімум небезпечно, як максимум смертельно.

Я все бачу лабіринтами.

Текст - спосіб життя. В моїх замітках більше слів, ніж було мною сказано вголос, тим паче комусь. Текст - стиль життя, стиль вирішення, усвідомлення, побудови, руйнування і перебудови. Проживати складне, проходити випробування, розуміти і не розуміти себе, вирішувати проблеми, відповідати на питання, дихати, жити, створювати, переходити на нові рівні, досягати – вдалося завдяки цьому стилю життя. Але переходимо в інший стиль тепер, бо втома від букв вже.

Сьогодні почалося несподівано. Я навіть не прокинувся, тому так і пішов. Тож пробач за те, що десь там це був не я.

Я з містом посварився, розумієш? Тут немає жодного дерев, з яким би в мене не було конфлікту.

Я пройшов всю цю гру, тож поїхав далі.

Фатально подорослішали

Нам знову скажуть:

Зроби щось по дому

Як ти міг виріс таким?

Жорстоким, ображеним, злим

Ніхто і не знав

Ми такого не чекали

Плюнули б в лице

Якби тоді нам таке про тебе сказали

Як ти міг виріс таким?!

Ми такого не чекали

Сміялися цілий день

Коли це вперше нам заявляли

Я розбирався не три, не два і не день

Десять років кожен день

Яким же виріс і яким був, коли тільки все починали

Сюжет закручувався

Вже тоді, коли ми нічого про себе не знали

Очікувано, що багато будинків наламали

В собі наламали

Вона дім мій зламала

Я гру всю зламав і поїхав

Систему всю розковиряв

Що роками будував

Виявилось все не так

Тож не шкода

В колоді тисячі карт

Сьогодні випаде -

Дим і курок біля виска

Осінь, поле, туман

Я хотів та загадав

Обіцяв

Я собі обіцяв

Збирай сумку

І йди на причал

Чекає корабель

Ти сам собі далеке плавання все життя назначав

Починав, закидав

Закопував, поховав

Розкопав, розколушав

Знаєш все?

Починай

Хочу все, хочу просто поруч тебе

Кохання в нас є

Тож ми в безпеці

Раптом виявиться, що ми не великі поети
і не легендарні музиканти

Раптом не намалюємо геніальних шедеврів,
не знімемо культових фільмів

Зможемо бути щасливими нездарями

Що просто закохані, живуть і дихають

Щасливі закохані - це вже легендарно

Ми - це шедевр і моя найкраща книга

Ми - книга, яку я готова писати все життя

І так і не дописати

Бо ми - нескінченність

Нескінченність, що може бути

Поки час може бути і далі

І ніякого часу не вистачить

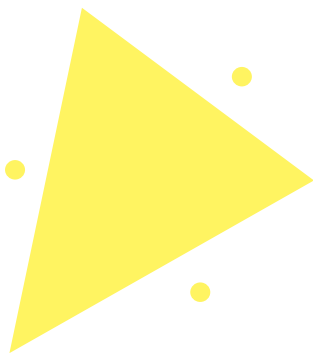
Ми - дещо більше, ніж є тут часу

І навіть коли без слів

Бо просто повір

ЧАСТИНА ДРУГА НОВИЙ СВІТ

SPRING 2023

ЕПІЗОД 1

МИ ЛЕДЬ ВРЯТУВАЛИСЯ

Ми швидко їдемо вперед. З обох боків не засіяні поля. За нашою машиною біжать вовки. Вони вже достатньо відстали, але продовжують бігти. Навколо туман і він згущається все сильніше. Я знаю, що якийсь час ми нічого не будемо бачити. Так само знаю, що ми добре підготувалися до цього. Їдемо кілька років. І ось ми нарешті в назначеному місті. На початку шляху нас було семеро, але доїхали лише п'ятеро. Один загубився, а другий вирішив повернутися і знайти його. Ми приїхали на берег моря до пентхаусу, що був побудований вчора. Тут теж туман, але не такий сильний, як був в дорозі, і я вірю, що скоро він зовсім розсіється і сонце зійде.

ЕПІЗОД 2

СТЕЖКА

Я опинився там не випадково. Про це не відразу знав, тому спочатку було страшно і боляче. Світ дощу лишився там за дверима, а я йшов темним лабіринтом, розуміючи, що зовсім скоро знайду нові двері до сонячних світів. Певно можна було зайти туди трохи раніше, але я хотів ще походити лабіринтом, щоб відпустити думки про світ дощу. Тобто, я свідомо не виходив з лабіринті страждань і ще багато днів обирав приречення на сум.

Варто сказати, що багато книжок було написано там. Деякі з них там залишилися, а деякі я все ж зміг взяти з собою. Зараз я зовсім не жалкую через те що вчинив так з собою. Треба було це прожити. Там було боляче і цікаво. Навряд чи хтось зрозумів мене в цьому виборі, а дехто певно назвав би самогубцем, але колись я спробую пояснити всім, як ця історія навчила мене насолоджуватися сумом, так само, як і радістю. Там я став сильнішим письменником і здобув найкращу звичку – захоплюватися кожним своїм сюжетом, навіть, якщо він зовсім невдалий.

Адже всі сильні емоції насправді майже одне й те саме, всі сильні емоції однаково прекрасні і небезпечні. Пізніше у світі сонця мені пояснили, що треба відчувати лише спокійний сум і лише спокійну радість, бо інакше все потім перетвориться на біль і

порожнечу.

Я зайшов до сонячного світу і агресивно зачинив за собою двері. Навіть такому самогубці, як я, сум вже набриднув. Я так розізлився на сум і страждання, що аж забув про їх існування назавжди, тому сумувати так, як раніше, мені більше ніколи не доводилося.

Як тільки-но ступив до сонячного світу, я побачив дещо дивовижне і в мене було лиш одне питання: «Чому я раніше так не жив?». І відповідь тут вже була очевидною. Раніше так не жив, бо раніше я не жив. Боявся чи не міг. Визнаю себе боягузом та слабаком і йду далі по-іншому.

Насправді я відчуваю, що було щось ще. Там було щось більше, ніж слабкість і боягузтво. Хтось мені сказав, що можливо я просто спав, а тепер прокинувся. І ось тут починається життя.

Але хто мене розбудив?

ЕПІЗОД 3

СТЕЖКА ЩЕ ОДНА

Я опинився там не випадково. Про це дізнався не відразу, тому спочатку було дуже страшно і боляче. Я підозрював, що все буде добре і можливо ще краще, ніж раніше, але заспокоїтися довго не міг. Я розумів, що цей новий світ прийшов не просто так і мені тут сподобається, але спочатку треба було пройти лабіринт, щоб відпустити старий світ і вивести серце та думки звідти. Я передумав усе, що знав і записав все що було, а потім вигадав до того тисячі схем. Всі механізми було розібрано на деталі, а про ті деталі я написав вірші, про кожну з них. Всі моменти було розібрано на слова, а кожне слово потім стало книгою. Ті книги потім житимуть у своїй кімнаті в бібліотеці мого будинку, який збудовано у новому світі.

Варто зізнатися, що деякі пісні довелось видалити, а деякі речі й кадри – знебарвити, обережно і ніжно витягнувши з них всі емоції і почуття, які я потім поклав у скриньку, міцно її ключем, який відразу полетів у невідомому напрямку.

Пройшовши всі ті рівні і ритуали, я закінчив епізод і рушив вперед. Я вийшов з лабіринту і ступив до нового світу. Я нарешті відчув себе живим. Новий світ став місцем, де почалося життя, якого, як виявилось, не було раніше. Я не знаю, де був раніше. Я не знаю в кого раніше було моє життя. Тепер моє життя у мене. Тепер я є в цього світу, але мене він теж не спіймає. Тут дивовижно і ми творимо дивовижні речі.

ЕПІЗОД 4

КРУГЛА КІМНАТА

Це до того, що я ходив по колу, в закритому колі своїх світів..

Кругла кімната з круглим столом в центрі. Навколо шафи з книгами. Зім`ята футболка лежить на стільці. Герой залетів до кімнати і кинув на підлогу сумку з записами. Термос лишився майже повним після прогулянки і прилетівши на стіл розлив все що містив у собі. Чорний чай розлився навкруги, заповнивши всю кімнату тим сумом, який заварив туди той, хто його зробив. Герой переодягнувся в зім`яту футболку і сів за стіл, спокійно спостерігаючи, як залишки чаю виливаються геть. Він сів на місці, де ще не було суму і почав писати. Через пів години встав, підійшов до сумки, витягнув звідти стос списаних паперів і жбурнув на стіл. Записи розлетілися наче живі. Досить темна кімната, білосніжні папери з сильними словами літали і нагадали герою. Він прибрав весь безлад в кімнаті і заснув. Прокинувся через кілька днів і побачив кольори. Відтепер герой живий, сидить над книгою і знову може дихати.

ЕПІЗОД 5

STORY

Я виходжу з університету. Вже досить пізно. В будівлі лишилося людей десять. На вулиці темно і ліхтарі не горять чомусь. З університету... Але років мені вже багато, набагато більше, ніж пересічному студенту і будь-якій іншій людині.

В місті дуже тихо. Чути лиш звуки однієї машини, що їздить десь по місту. Я йду додому і не бачу жодної людини. Коли згадалося куди треба йти, довелося згадувати куди саме йти і шукати записник з адресою в рюкзаку. Йти далеко, але до світанку дійду. Маю встигнути дійти до світанку, бо сонце завтрішнього дня точно зашкодить мені. Треба сховатися. Швидко йду на північ. Обертаюсь на шурхіт кожного листа, бо знаю, що в місті зараз нікого не має бути. Тут лише я. Зірок не видно, небо темне, а місяць повний і нездорово яскравий. Я йду дуже швидко, люди так не ходять. На ходу дістаю телефон, щоб прослухати голосове повідомлення від літературного агента. Рукопис треба терміново забрати в безпечне місце. Останній розділ лежить в старій квартирі. По дорозі треба зайти на дах і забрати, поки туди не дорвався хтось. Крім цього агент сказав про те, що вони можливо вже в місті. «Захищай рукопис будь-якою ціною».

- єдине, що звучало в моїй голові тепер. Десь дуже далеко чи дуже близько звуки пострілів і вовче виття.

Я прокидаюся через годину після світанку. Спочатку кидаюся, дивлюсь на свій рюкзак. Звідти виглядають записи, останній розділ рукопису. Значить все-таки забрав його. Сонячні промені на ліжку, торкаються ковдри, але не мене. За вікном співають пташки, як навесні рано вранці. Спів пташок рано вранці – один з блаженних моментів життя, якщо звісно був час і серце, щоб помітити це. Кажу, що як навесні, але маю сказати про те, що ніхто насправді не знає, який зараз час року. Людина поруч біля мене. Вона не знає, який час дня. Це добре. Якби знала, то вже прокинулася і пішла б кудись далеко. Я не приховую від неї час. Вона просто не знає. Не може знати або обирає не знати, розуміючи, що так буде краще.

Я обережно встаю з ліжка, так, щоб не потрапити під промені сонця. Поправляю ковдру, щоб людина не замерзла. Насправді, я не маю бути з нею тут. Весь світ заборонив, але моє серце ніколи не мало бажання чути їхні правила. Я зраджу всьому світу, буду зрадником і поганцем в їх очах, але ніколи не зраджу її, ніколи не кину і буду найкращою людиною для неї, тобто, буде все те що справжнє в мені. Буду справжньою людиною поруч з нею, тільки вона це бачить і розуміє мою мову, тільки вона на це заслуговує.

Людина йде в душ, а я вношу останні правки до останнього розділу. Я не кажу людині про час дня і час року, хоча все знаю, моїми руками на скелі ті числа були викарбувані. Людина про час і не питає, не хоче знати все, на відміну від мене. Я просто пишу це все, тому мені потрібно знати все.

Вже відчувається, що гра зайшла занадто далеко, тому це вже не гра. В такі моменти розумієш, що означає слово «догратися» в контексті дорослого життя. У нашому випадку догратися до справжнього і я маю безмежну вдячність до неба за це. Нарешті те справжнє, якого так давно мріялось, бо так набридло за роки все фальшиве, натягнуте і те щось про «ледь вистачає любові, терпіти». Справжнє знайшлося і я маю безмежну вдячність до неба за це. До того самого неба, яке вночі лякає особливим відтінком своєї темряви, а вдень дуже часто забороняє мені себе бачити, використовуючи занадто небезпечний для мене рівень яскравості сонця.

В місті небезпечно і вдень, і вночі. Вдень ходять невдоволені жителі, що мають страх або біль в серці. Ті, що мають біль вже не бояться і можуть причинити біль іншим навмисно. Ті, що мають страх, можуть причинити іншим біль не навмисно, рятуючи себе. Обидва види небезпечні. Так ми повільно і витончено нищимо один одного.

Вночі ходить мафія, ті самі, що стріляють і вноють. Ніхто їх не бачив чітко, але всі знають, що вони є.

Ніхто не знає чи вовки вони насправді чи щось інше, окрім мене не знає ніхто. Також ніхто не знає звідки вони приходять, але у всіх вже давно є здогадки-вгадки про підземне місто, в якому діють закони задзеркала. Ще ходять чутки, що саме звідти в наше місто приходять так багато мурах і бійцівських собак.

Мурахи залазять в голови людей нав'язливими думками, а собаки нападають психологічно, просто лякають і йдуть кудись. Саме тому половина людей бояться ще більше з кожним днем, а інша половина, що з мурахами в голові, стають ще заліпшими, концентруючись на своєму болю. Таке з нами зробили вони.

Влада, що сидить над містом, в найвищій будівлі, в окремому безпечному районі, вже готує загін, що прийде рятувати місто від небезпек, що були мною випадково написані. Насправді цей текст мені розказали, все це вже було і мало статися, я лиш записую, бо маю слова і знаю все.

Тих, хто нагорі, вчать розв'язувати найскладніші рівняння і лабіринти нашого міста. Ще їх навчають ходити невидимо, щоб не натрапляти на небезпечних, що ходять і вдень, і вночі. В мене теж є одяг, що мав би допомогти ходити невидимо, але з тими небезпечними, що ходять містом вночі це не працює. Всі сподіваються, що влада нагорі зможе розробити щось таке, що обійде систему зла. Але я знаю, що це не станеться, поки не трапиться дещо і все буде так як має бути.

Віднедавня наше місто поділене горизонтально. Район болю і район страху. В місті діє закон, який забороняє жителям одного району переходити в інший, але це вже не допомагає і всі живуть хаотично. Кожен вже навчився всім потрібним схемам і маніпуляціям, щоб обходити правила, тому хаосу все більше і жителі нищать один одного все швидше. Влада, що зверху сидить, зараз особливо зайнята розробкою і підготовкою загонів, тож не слідкує за порядками в місті. Незважаючи на закони і правила, страх зустрічається з болем.

Я разом з людиною живу в центрі міста. Це не нагорі, звичайно, але все ж в найбезпечнішому місці, на перетині, тут немає ні болю, ні страху. Після багатьох місяців поневірянь мені вдалося знайти цю точку на карті і збудувати безпечний дім, завдяки тому що знаю все.

Я обережно дивлюсь у вікно. Людина теж поруч. Раптом ми чуємо вовче виття з південної частини міста. Людина хапає мене за руку і ховається за моїм плечем. Я посміхаюсь і розумію, що це назавжди, і знаю, що саме тому обов'язково маю вивести нас звідси. Цього разу я не знаю що це там в місті за вікном, вдень такого не має бути. Я йду дивитися п'ятий розділ рукопису.

Людина йде на кухню, заварює чай і гріє рисовий суп. Ми обідаємо разом і за чашкою чаю, як завжди, я продовжую поступово розказувати людині все що знаю. Тож людина з кожним днем все більше вірить разом зі мною, вірить, як я, вірить в те, що наша історія щасливою є, буде далі і назавжди.

ЕПІЗОД 6

СВІДОМІСТЬ

Чому я тут?

Раптом мене збиває з рівної лінії звичного шляху. Я ошелешено дивлюсь в одну точку дуже довго. Бачу планету і себе на ній. Я і є та одна точка, яка рухається в напрямку кудись просто так. Я навіть нічого не думаю і не пам'ятаю. Лиш одне питання стоїть наді мною: «Що тут відбувається?» А якщо придивитися йому в очі, то там швидко: «Чому я відбуваюсь тут таким чином?» Я так боюсь не встигнути, що роблю все для того щоб не встигнути. От зараз теж. Дивлюсь в одну точку і бачу планету, на якій я і є та одна точка.

[Питання не може стояти. У моєму сюрреалізмі може і стояти, і бігати, і вбивати.]

Як?

Немає сенсу засмучувати, що б там не сталося, адже ми ті у кого так мало часу. Ми люди. Істоти, якими керує час. Час це все що в нас тут дійсно є. Час це те через що в нас тут насправді немає нічого. Поки ми тут, ми не можемо мати свободу, хоча іноді може здаватися, що ми маємо її в певному проміжку часу. Але не ми маємо час, а час має нас. Час має нас, поки хоче, а потім забирає у нас все або нас забирає у всього, коли йому захочеться. Єдине, що ми можемо зробити це здобути достатньо влади, щоб поки маємо цю ілюзію наданого нам часу, зробити з ним все що хочемо.

ЕПІЗОД 7

ПОЧИНАЄТЬСЯ

Не скажеш нічого, але скажуть дерева. Вони помічали нас, поки ми не помічали їх. Там був лише тиші крик. Якщо знову нічого не скажеш, мені наснитися все. І я піду з ними розбиратися, бо вони вже так багато брехали мені. Замість того, щоб вести мене туди, де ти, мене вели туди, де не ти. Ще кілька разів я приходив туди, де війна між нами. Там розстрілюють жакливими словами. На кожному кроці по світу - брами. Зайдеш і не вийдеш. А як вийдеш, то все одно не вийдеш, бо в тебе вже зайшло і лишилося дряпати на серці щось таке, що не забувалося, не витиралося, не виривалося. Але хай воно буде. Я все одно вірю в сонце і вже вміло складаю темряву в коробки. Вони тянуться за мною непомітно на тонких мотузках, а деякі стоять горами в місцях, з яких я вже пішов або збираюся скоро піти. Я лишаяю все там чк складаю все так, щоб воно тянулося за мною, як історичні події, але не тянуло мене більше нікуди. Я обираю нову дорогу, але старатимусь лишатися добрим. Поїду в новий світ, але так, щоб нікого не образити і не кинути. Здобуватиму новий світ собі, але так, щоб себе не образити і не кинути. Йтиму так, щоб витягнути з себе всі частини, які завжди були, але ховалися. Робитиму все, щоб скласти себе і більше не повер-

татися до впорядкування нескінченних речей в старих коробках, що вбивають спокій і грають проти мого життя.

ЗМІСТ

ЧАСТИНА ПЕРША. БИТВА	3
МІСЦЯ ЗАГИБЕЛІ	5
Сюрреалістичні рефлексії.....	6
Вбивці.....	7
Набір снів	8
Список слів	9
Прохання(наказ).....	9
Сюрреалістичні ситуації	10
Скло	11
Прохання(не наказ).....	12
Мовчить - кричить	13
Що таке зима?	14
Не просто лід	15
Сюрреалістичні рефлексії знову	17
Крики прощання.....	19
Сюрреалістичні ситуації.	20
Та чи бачив, що говорив?	21
Сюрреалістичні життя.....	23
Де моє небо?	24
Ліричний персонаж дуже страждає.....	26
Коли подорожній йде вічно.	27
Що сталося, самурай?.....	28
НЕРОВО ВО ХОДИТЬ ПО МІСТУ	29

Тут всюди тепер ці кімнати.....	30
Коли подорожній однієї зимової ночі	31
Виходь з кімнати і кома – загинеш.....	32
Тобі немає з ким говорити х Мені немає на кого мовчати =	33
Сльози не видно	34
Іронічно	35
Лабіринт мінотаврів	36
Замітки на виході з лабіринту	38
Кожен день травмує печаль	39
Лабіринт, який	40
Іронічно знову	42
Свого імені я теж тоді не знав	45
Ніч і невідправлені листи	46
Трагічно <> Іронічно	48
Каламбури темних днів	49
Ситуація: писати чи не писати	50
НЕ КРИЧИ НА МЕНЕ, НЕ МОВЧИ НА МЕНЕ, НЕ СМІЙ.....	53
Дві війни.....	54
Пропоную порізати.....	54
10Хгерат: Іронія	55
100Хцинічно	56
Ти знаєш що відбулося?.....	57
Постріл в свідомість.....	58

СКЛО, БЛИСКАВКА, КАМІННЯ І НОЖІ.....	59
Пояснити?:]	60
Lost Ghost.....	61
Lost Ghost знову	62
Я дивився в асфальт і бачив лабіринти.....	64
Lost Ghost ще один	65
Жорстокі підступи сонця.....	67
Може жодного слова, жоден там не сказав...69	
Лабіринти мінотаврів ще раз.....	70
Тут двоє мертвих, детективе!.....	71
Тиша кричить, місто падає.....	72
СТРАШНІ СЛОВА,	
КОЛИ ВОНИ ІСТЕРИКИ	73
Раптом згадається тобі	74
Крики поблизу будівництва.....	75
Крики окремих уламків	77
Фільми ночі	78
Але фатальна тиша	79
З яких цеглин твій Дім?	80
Ніжно(,) не можна[,] задушити	81
Що робити при ядерному ударі	82
НАРОДЖЕННЯ	
І ПІДСТУПНИЙ НАПАД РУЙНІВНОГО.....	83

Випадок дивного	84
Персонаж подорослішав і пише настанови.	85
Faded	86
Примусово-добровільне ув'язнення закінчилось.....	86
Залізо, біль – піднімай і піднінешся.....	86
Подивись про всяк випадок	87
Ціль плюс агресія	87
Не знаю, як вчинити	88
Ситуація простору і часу + чотири цензури	89
Лютий, напад, руїна.....	90
Не я, зість писала	91
Веселі компанії світу цього вже тут.....	92
Якщо не сприймати кожне непорозуміння...	93
Я наглядаю за тобою	94
Тікаючи з нашого Парижу.....	95
Тебе кличуть. Мене?].....	97
Звернення різних персонажів.....	98
Що боятися воїну, який вже загинув	98
Ангел поїхав.....	99
Час їхати, самурай	100
Потоки загадок свідомості.....	101
Чому я плачу тут?	102
Складні часи + Я	102

Треба їхати, капітане	103
Якщо цей воїн виживе.....	104
Відійди від мене, світ.....	104
Докази даруй мені на день народження	105
Вже час, капітане!	105
Поїхав вже	106
Потоки питань свідомості.....	107
Легенда про біль	108
Це воїн, якого ми всі тут чекали.....	109
Ну, а ти? Вже маєш, що сказати?	110
Що хочеш завоювати?.....	111
Невиліковна історія	112
Страшні слова, коли вони твої.....	113
Спроба записати тебе, сон.....	114
Наказ 987	114
СВІТАНОК НАСТАЄ.	
СЛОВА НА ШЛЯХУ ДО СВІТАНКУ.....	115
Що в собі маєш, на ті виділені слова.....	116
Хто тебе обіймає, коли хворієш заразною хворобою?	117
Слова, не вірші.....	118
Але вона тепер така жива	119
Вийшов покурити і не повернувся.....	120
Вибач, в моєму кармані[житті] ще лишилося кілька сигарет	121

Випадково знайдені записи	122
Фатально подорослішали.	124
Хочу все, хочу просто поруч тебе	126
ЧАСТИНА ДРУГА. НОВИЙ СВІТ	127
ЕПІЗОД 1 - МИ ЛЕДЬ ВРЯТУВАЛИСЯ	128
ЕПІЗОД 2 - СТЕЖКА.....	129
ЕПІЗОД 3 - СТЕЖКА ЩЕ ОДНА.....	131
ЕПІЗОД 4 - КРУГЛА КІМНАТА	132
ЕПІЗОД 5 - STORY	133
ЕПІЗОД 6 - СВІДОМІСТЬ	138
ЕПІЗОД 7 - ПОЧИНАЄТЬСЯ	140

Літературно-художнє видання

Оксана Варт

ШЛЯХ ГЕРОЯ

Збірка слів

Верстка Оксана Кукіль
Редактор Оксана Кукіль
Художнє оформлення Оксана Варт

